

סיפור מרגש: העוגה של הרב פנקוס
מסע של תפילה, אהבה ושמחה

בְּעִיר אוֹפָקִים חַי רַב צַדִּיק
וְאַהוּב, הָרִיק וְאַהוּב,
הָרַב שֶׁמֶשׁוֹן דָּוִד פִּינְקוּס.

הָרַב אָהַב אֶת ה' מְאֹד,
וְאַהַב מְכֹל הַלֵּב כָּל יְהוּדִי.

יום אחד, ניגשה אם לרב ובקשה בדמעות:
"כבוד הרב, אנא התפלל על הבן שלי!"
הרב הסכים בשמחה לבקש רחמים מ'.

הָאָמָא הוֹצִיָאָה מִהַיָּאֲרָנָק
עֲשָׂרִים שֶׁקֶלִים.
זֶה בְּשִׁבְלֵי הָרֶב, הִיא אֶמְרָה.
הִיא רָצְתָה לָתֵת מִנְשָׁהּ מִהֶלֶב.

הָרַב חַיִּךְ וְאָמַר לָהּ:
סְלִיחָה, אֲנִי אֵינְנִי
לוֹקַח כֶּסֶף עַל תְּפִילָּה.
הָרִי ה' שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת
שֶׁל כָּלֵנוּ בְּחִינָם!

הָרַב חַיִּךְ וְאָמַר לָהּ:
סְלִיחָה, אֲנִי אֵינְנִי לוֹקַח כֶּסֶף עַל תְּפִילָּה.
הָרִי ה' שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת שֶׁל כָּלֵנוּ בְּחִינָם!

אַךְ הָאָמָא הִתְחַנְנָה:
קח, קח!
הָרַב רָאָה כִּמָּה חָשׁוּב לָהּ
הַדְּבָר וְכִמָּה הִיא דּוֹאֶגֶת.
כְּדֵי לְשַׁמַּח אוֹתָהּ, הוּא
הִסְכִּים לְקַחַת אֶת הַכֶּסֶף.

מָה נִרְאָה לָכֶם שֶׁהָרַב עָשָׂה עִם הַכֶּסֶף?
אוֹלֵי הוּא תָרַם אוֹתוֹ לְקַפַּת בֵּית הַכְּנֶסֶת?
לֹא! הָרַב עָשָׂה דָבָר מִפְתִּיעַ מְאוֹד...

הָרַב הֵלֵךְ לַמַּכּוּלָּה, וּבַכֶּסֶף שָׁקִיבֵל...
הוּא קָנָה עוּגָה טוֹבָה וּמִשָּׁקָה מִתּוֹק שֶׁהוּא אָהֵב!

הָרַב יָשֵׁב, בִּרְךָ לָהּ
עֲצוּמָה, אָכַל וְשָׁתָה.
הָאוֹכֵל הַטּוֹב שֶׁמַּח
אֶת לְבוֹ מְאוֹד!
הוּא הַרְגִישׁ הוֹדָיָה
וְשִׂמְחָה גְדוֹלָה.

כַּעֲתָּה, כְּשֶׁלְבוֹ הָיָה טוֹב וְשִׁמְחַ בְּגִלְלֵי הַמִּתְנָה שְׁלָה,
עֹמֵד הָרֹב וְהַתְּפִלָּה עַל בְּנֵה בְּכָל לְבוֹ.
תְּפִילָּה חֲזָקָה שְׁעוֹלָה יָשָׁר לַשָּׁמַיִם!

לָמָּה הָרַב עָשָׂה זֹאת?

הוא נִהְנֶה מִהַמַּתָּנָה שְׁלָהּ, כִּדִּי שֶׁהֵלֵב שָׁלוֹ יִתְקַשֵּׁר אֵלֶיהָ.

כְּשֶׁאֲנוּ שׂוֹמְחִים בְּמַשְׁהוֹ שִׁיְהוּדֵי אַחֵר נָתַן, נִפְשָׁנוּ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ וְהַתְּפִילָה חֲזָקָה יוֹתֵר!

מַאיִן לַמַּד הָרַב פִּינְקוּס לַעֲשׂוֹת כָּךְ?
הוא לא הִמְצִיא זאת.
הוא לַמַּד אֶת הַסּוּד הַזֶּה מִהַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה שֶׁלָּנוּ!

בְּסֵפֶר בְּרָאשִׁית, יִצְחָק אָבִינוּ מְבַקֵּשׁ
מִבָּנוּ מֵאֲכָלִים עֲרָבִים וְאוֹמֵר:
"וַעֲשֵׂה לִּי מִטַּעַמִּים כַּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי...
בַּעֲבוּר תְּבַרְכֶּךָ נַפְשִׁי."
יִצְחָק הָיָה עָשִׂיר גָּדוֹל!
לָמָּה הָיָה צָרִיךְ אוֹכֵל מִבָּנוּ?

הַרְמֵבֵן הַקָּדוֹשׁ מִסִּבִּיר דְּבָר נִפְלָא: הָאוֹכֵל הוּא לֹא תִשְׁלוּם!
יִצְחָק רָצָה לִהְנוֹת מִבֵּנו כִּי שֶׁנִּפְשׁוֹ תִתְחַבֵּר וּתִתְחַבֵּר בְּנִפְשׁוֹ.
רַק כִּי הוּא יָכוֹל לְבַרֵךְ אוֹתוֹ מִתּוֹךְ רָצוֹן שְׁלֵם וְאַהֲבָה מְלֵאָה!

גְּדוּלָה לְגִימָה שְׁמִקְרָבַת – אֲכַל מִקָּרֵב לְבָבוֹת!
לִכֵּן בְּקִידוּשׁ וּבִסְעוּדַת מִצָּוָה אָנוּ מְחַלְקִים אֶכֶל וּמִמֶּתְקִים.
כְּשִׁיְהוּדִים נִהְנִים יַחַד, הֵם מְבָרְכִים זֶה אֶת זֶה מִכָּל הַלֵּב!

